

סיפור של נאנסת

הרבה דובר ונכתב על מגפת
מעשי האונס הפושטת בארץ

לתפוס את האקדה. לא האמנתי שזה אקדה אמיתי. אבל כאשר נגעתי בברזל הקר הבנתי שזה אמיתי. כאשר נגעה איריס בנשק, צעק עליה הצעיר: "הש-תגעת? את רוצה שאני ארצח אותך?" בשלב זה נכנסה הצעירה להיסטריה. הוא קרע את בגדיה וכאשר ניסתה לדבר, צעק עליה: "תשתקי! תסתמי את הפה!" היא האמינה כי אם תתנגד הוא יירה בה. לכן אמרה לו כי אינו צריך לקרוע את בגדיה, והיא מוכנה להתפשט. כשהיתה ערומה על המושב האחורי הוא בעל אותה.

בתחילה עוד המשיך להחזיק באקדה ושחק בו מעל לראשה, אך היא ביקשה ממנו להניח אותה. פן ייפלט כדור שלא בכוונה. כאשר היה האקדה על הארץ, היא חשבה לרגע לתפוס אותו ולנסות להיחלץ. אבל ידעתי כי אם אתפוס את האקדה יהיה עלי להרוג אותו. לא לא ראיתי דרך אחרת כי הוא היה הרבה יותר חזק ממני ויכול היה להוציא את האקדה מידי. אבל אני איני מסוגלת להרוג. אני בנויה לכך.

"ידעתי",
שירצחני"

במשך כל הזמן חשבה איריס כי אחרי שיאנוס אותה ירצחנה. ראיתי מסטיק סרטים כדי לדעת שאוכל לזהות, וחששתי שגם הוא יודע זאת וינסה לרצוח אותי כדי להשתייני. בשלב מסוים אמר-תי לו שאם הוא רוצה לרצוח אותי שיעשה זאת בבת אחת ולא יתחן אותי לחתיכות. אבל הגבר אמר לה כי אם תתנגד בסדר לא יהרוג אותה. זכרתי כל הזמן מיקרה שקרה לבחורה שהכרתי בניוירוק. היא נאנסה בשדה ליד השיכון שבו התגוררנו שתינו. אחרי האונס קטע האנס את שתי זרועותיה. זה השאיר עלי רושם נורא, וכאשר נאנסתי חששתי כי הוא יתעלל בי. היה לי רצון עז לחיות וידעתי כי בעזרת רצוני החזק אוכל אולי להישאר בחיים.

בשעת האונס לא הוציא הגבר מילה מפיו. הוא חזר ואמר כמה פעמים: "אל תדאגי". בעודה שוכבת עירומה במושב האחורי, התניע הנהג את המכונית והמי שיד לנסוע מרחק-מה, ופיתאום אמר: "מתחשק לי עוד פעם". הוא עצר את מכוניתו ואנס אותה שנית. אז יצא החוצה, נטל את ארנקה, שם אותו על גג המכונית ופישפש בתוכו. היא לא יכלה לראות מה הוא עושה ואמרה לו: "אם אתה מתכוון להשאיר אותי בחיים, אז בבקשה אל תאבד את המסמכים שלי". הוא זרק את בגדיה וארנקה החוצה, המשיך בנסיעה

"א ינני יכודה לישון בלילות. מעור-לם לא ראיתי את האיש שהורשע באונס שלי. ביקשתי מהמיטרה לאפשר לי לזהותו, אך הם התעלמו מבקשתי. והוא נדון ל-15 שנות מאסר. אולי זה לא הוא? אולי הורשע אדם אחר? המיטרה אמרה לי כי הוא הודה באשמה, אבל אני יודעת שבארצות-הברית יש המון מטורפים ש-קופצים על כל פשע ומודים באשמה." איריס (שם בדוי, היא ביקשה שלא לגלות את שמה ואת מיקצועה) קיבלה אותי בדירתה ופיוזה מייד את חששותי. "את יכולה לשאול כל שאלה", אמרה לי. בדירה היו באותו זמן הוריה הקשישים. שבאו לבקרה מארצות-הברית. הייתי נבר מפייה. בנוכחות הוריה, אך היא שוב הרגיעה אותי ואמרה: "אל תדאגי, הם מכירים את כל הסיפור. הם יודעים פרי טים שאת לעולם לא תדעי, זה בסדר." בכל זאת, לבסוף, סגרה את דלת החדר ושוחה איתי ביחידות. איריס נמצאת בשנות השלושים שלה. גמוכה, שמנונית ובהחלט לא יפהפיה. היא לבושה בג'ינס דהוי, ושערה אסוף בקשר פרוע. היא נעימה מאוד ופתוחה לשיחה, ואינה נרתעת מלדבר על מה שקרה לה. היא נמצאת בישראל רק כשנתיים. כיום היא עובדת על תואר הדוקטור שלה במדעי-הרוח.

שיחה בטלה

וקיצור דרך

בני כשנה וחצי, בבוקר קיץ, נס-עה איריס לירושלים לערוך סידורים אישיים. מכיוון שהיה זה בוקר שבת ולא היתה תחבורה ציבורית, היא ניסתה למ-צוא מונית שירות. אך כאשר הלכה בכביש הראשי עצרה לה מכונית הנהג הציע לה טרמפ. היא עלתה ללא כל חשש. "אני מבקרת בישראל כבר הרבה שנים, ותמיד נסעתי כאן בטרמפים. עברתי את כל הארץ כך, ולא קרה לי כלום. אני לא פחדנית", היא מספרת, ולכן נסעה במכונית אחת עד צומת בני-ברק ושם עצרה טרמפ נוסף, עם צעיר שאמר כי מחוז חפצו הוא ירושלים.

כאשר הגיעו לצומת בכביש, לא פנה הנהג לכיוון ירושלים אלא לכיוון אשדוד. לאיריס אמר כי הוא מכיר קיצור דרך, ולכן הוא ניסע בדרך זו. הם שוחחו בעברית. הוא סיפר כי יש לו קרובי מישפחה בארצות-הברית, ודברים בטלים אחרים. לא היה בשיחה כל דבר ששונה משיחות שיגרתיות בטרמפים. "דיברנו המון, אבל אני רגילה לכך, חלק מחבריי הטובים ביותר בישראל היכרתי בצורה

סידרה זו מנסה לגלות אם
יש משותף למיקרים, לאנס ולקורבנות

כזאת. בטרמפ או בשיחה שנקשרה באק-ראי ברחוב." במקום מסויים, שאותו לא הכירה אי-